

[Statsministeren.]

har samtidig været præget af ansvarsbevidsthed i retning af at spare så meget, som det nu engang var muligt.

Derfor tror jeg, det er rigtigt, som det er sagt — jeg tror, det var fru Grethe Philip, der var inde på det — at den reelle afstand ikke har været særlig stor imellem venstres spareplaner og de spareplaner, som regeringen, som somme tider med støtte fra venstre, men ellers mest med andre partier i tinget, efterhånden har gennemført. Det er stort set opfyldt. De økonomiske problemer, vi møder i den næste finansplan, har noget at gøre med en ny situation og har altså ikke noget at gøre med det, vi egentlig gør status over nu, netop ved denne forhandling.

Hr. Brusvang var inde på, at det ville være meget betydningsfuldt, hvis regeringen nu ville sige til befolkningen, at den måtte indstille sig på hårde tider, på yderligere nedskæringer. Jeg vil gerne sige, at regeringen lægger vægt på stadig væk at understrege over for befolkningen, og gør det altså også nu, at der ikke er muligheder for voldsom udvidelse af forbruget, der er ikke muligheder for at udvide den offentlige sektor. Den må køres i ganske stramme tøjler. Men når det er sagt, så må man naturligvis stadig huske, at det drejer sig jo ikke om at skære ned på den offentlige sektor, hvis det medfører, at vi får flere arbejdsløse. Det drejer sig jo ikke bare om at søge landets økonomiske problemer løst ved at gennemføre sociale forringelser. Jeg mener ikke, at man på den måde overhovedet kan løse landets problemer, og jeg mener i hvert fald, at det er en alt for ensidig måde at søge dem løst på.

Hr. Schlüter var inde på problemerne omkring en forenkling af vort skattesystem, altså hele dette, som vi har kaldt en skattefradragsreform. Hr. Schlüter syntes, at det var forkert, at vi ligesom ville gøre op med fradragsjunglen, og især var det galt, at vi ville røre ved beskatningsreglerne for ejerboliger.

Her vil jeg gerne understrege over for hr. Schlüter, at det, regeringen føler sig forpligtet til at gøre, er at leve op til det, som 5 partier i tinget, derunder også hr. Schlüters parti, det konservative folkeparti, har vedtaget, nemlig at man som led i boligforliget også skulle finde en løsning på dette problem.

Jeg tror, det er meget uheldigt, hvis hr. Schlüters bemærkninger kan medføre, at der skabes mere dramatik omkring ejerlejligheds- eller ejerboligproblemet med hensyn til beskatningen, hvis dette skulle medføre, at der kommer forkerte forestillinger ude omkring i befolkningen om, hvad det er, vi tænker på at gøre. Derfor er det, vi ønsker at gøre, at fremlægge konkrete forslag på linje med det, som 5 partier som led i boligforliget nu engang har givet hinanden løfte på at man skal søge at realisere.

Hr. Schlüter sagde også noget om, at i Sverige løste man problemerne på en bedre måde, end vi gør i Danmark. Dertil vil jeg gerne sige, at det synes jeg sandelig også. Jeg skal ikke her trætte med en vidunderlig beskrivelse af, hvor dejligt det ville være også i Danmark, hvis vi havde en socialdemokratisk regering, der havde en lige så stærk tilslutning i befolkningen og i parlamentet, som man har i Sverige. Derimod vil jeg nok have lov at understrege, at der er selvfølgelig andre årsager til, at det går bedre i Sverige, end det går i Danmark. Vi kender dem. Det er først og fremmest, at Sverige har langt flere råstoffer, end vi har, tilmed råstoffer, som i den seneste tid har været ude for en stærk prisstigning og derved har gavnet de lande, som har disse råstoffer.

Men der er heller ingen tvivl om, at den politiske stabilitet, der er i Sverige, er gavnlig for den svenske økonomi og den svenske samfundsudvikling. Og her kan jeg heller ikke nære mig for at sige: hvad bygger denne politiske stabilitet i Sverige egentlig på? Den bygger på et socialdemokrati og en landsorganisation, som i endnu stærkere grad samarbejder — og endnu vigtigere: samarbejder på en sådan måde, at også de borgerlige partier i den svenske rigsdag respekterer nødvendigheden af og behovet for, at dette samarbejde finder sted.

Herhjemme har vi en ustandselig mistænkeliggørelse af samarbejdet mellem socialdemokratiet og fagbevægelsen. Jeg vil gerne sige, at det ville være rart, om man ligesom kunne skifte holdning og i stedet for den evige mistænkeliggørelse netop lægge vægt på den meget store værdi, der ligger i et samarbejde mellem lønmodtagerorganisationerne og et stort arbejderparti.

Endelig er der jo også det at sige til det,